Tato kniha je o chlapečkovi Štěpánovi, Janičce a o Adamovi. Tyto děti zabloudily v lese když tu zrovna něco zvláštního objeví, tím najdou podivný les a prožijí spoustu dobrodružství! (S hodně zápletkami.)

Tajemný hvozd

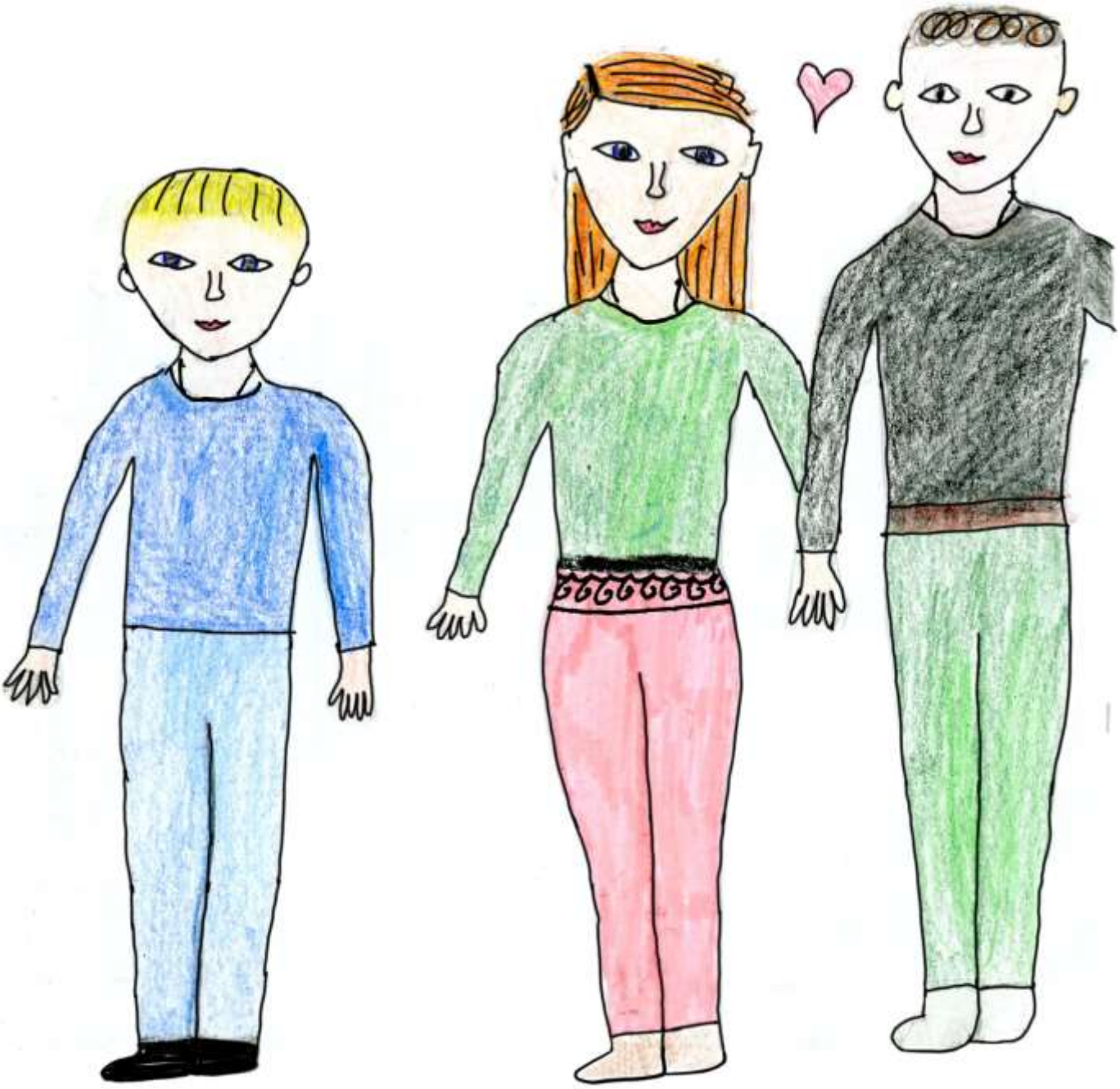

OBSAH

Procházka na houby 3

Ztraceni 4

Zvláštnost 5

Tajemný les 7

Zase doma! 9

Bludičky 10

Vodník 11

Čert 14

Peklo 17

Anděl. 18

Zpátky na zemi. 19

Pán Tajemného hvozdu. 20

Srdce hvozdu. 23

Tajemství hvozdu. 24

Černokněžník. 26

Jana unesena 31

Zachraňování Jany. 32

Cesta domů. 37

Doma!! 40

napsáno v roce: 2024

vydáno v roce:

Tajemný hvozd

1.

KAPITOLA

Procházka na houby

Jana, Štěpán a Adam měli rádi houby, když jednou šli sami na houby, tak objevili úplné údolí hub! Kam se šlápne, houba, borůvka, malina nebo jahoda!

Všude maliny, borůvky, houby a jahody!

Byl to úplný ráj, chtěly to ukázat rodičům, ale . . . . .

Děti pochopily, že se stratily!

Snažily se najít cestu zpět, ale bylo to marné!

2.

KAPITOLA

Ztraceni

Děti sice našly krásné údolí hub, ale nenašly cestu zpět! Musely se s tím smířit!

3.

KAPITOLA

Zvláštnost

Jana se Štěpánem a Adamem hledali cestu zpět ale Jana uviděla podivnou zvláštnost! Z větví byl postavený čtverec a v tom čtverci uviděla Jana krásnou krajinu.

„Kluci pojďte sem!“, zavolala Jana na kluky a ukázala jim podivnou věc. Adama napadlo, že je to portál a přiblížil se. Zrovna, když se přiblížil, tak se větve začaly bořit. Adam rychle vlezl do portálu, aby viděl, jak to tam vypadá.

Jana a Štěpán ho nechtěli ztratit a tak skočili také do portálu. (Jana a Štěpán měli štěstí, protože portál se málem zavřel!) Ocitli se v krásném lese.

„Vypadá jako pohádkový, ten les,“ řekl nesrozumitelně Štěpán.

„Máš pravdu,“ odpověděla Jana.

„Hmm,“ dodal Adam.

4.

KAPITOLA

Tajemný les

Hned k nim přiskotačila zrzavá veverka a ptala se lidským hlasem: „Kdo jste, divní tvorové? Vypadáte jako lidi !?!?!“ „A kdo byjsme byli, jsme lidi !?“ odpověděla Jana. Veverka se zděsila a odběhla, za chvíli se vrátila s větší veverkou! Větší veverka se ptala jak se sem dostali. Adam odpověděl: „Přece portálem!“

„Hmm,“ zamručela větší veverka a něco pošeptala malé veverce. Malá veverka prohlásila, že museli zabloudit, protože nikdo z lidí

se sem ještě nedostal. A tak jim velká veverka dala na krk kamínky. „Ty vás dovedou domů, ale nikomu to neříkejte!“ (Jana dostala fialový kámen, Štěpán modrý a Adam zelený.) „Když řeknete: Chci být k hvozdu zadem a k domovu předem, tak se vrátíte domů!“řekla velká veverka. Adam už začal odpočítávat: „3,2,1 TEĎ!!“

A děti začaly odříkávat to, co jim poradily veverky.

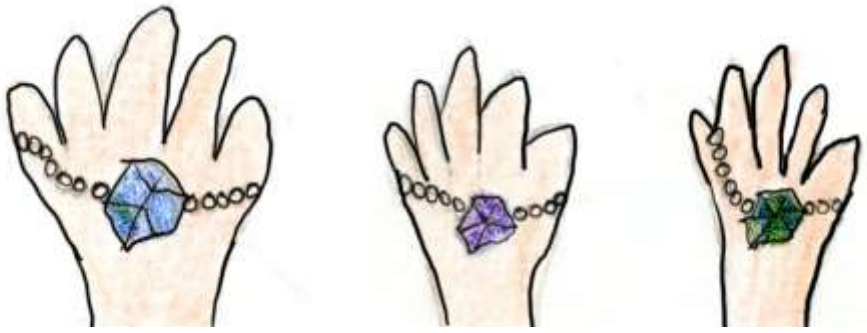

5.

KAPITOLA

Zase doma

Hned, co děti dořekly

poslední slovo, byly před svým domem.

Děti nikomu nic neřekly, ale chtěly do lesa zase. A tak jednou zase šly, tak jak se ztratily.

6.

KAPITOLA

Bludičky

Veverka je nešla přivítat, byly někde jinde!

Uviděly krásné panny a byli v močále.

„!!Bludičky!! Pozor!!“vykřikla Jana, ale to už se bludičky přiblížili, najednou se ale zastavili a začali se bázlivě ptát. „Vy jste lidi?“

Adam jim odpověděl : „Jasně, jsme lidi!!“

Bludičky ustoupili a nechali je být.

7.

KAPITOLA

Vodník

Jana tedy šla dál, když uviděla, že bludičky je nechaly. Ale když udělala desátý krok, ŽBLUŇK!! A byla ve vodě!

„VODNÍK!!POMOC!!“ Adam běžel za Janou, ale noha se mu zasekla v kořenech. Štěpán zvolal: „Jsme lidi a ti jsou mocní umějí . . . umějí . . .,“ přemýšlel Štěpán. „umějí CHRLIT **OHEŇ!!!“** Vodník se ohně samo-sebou bál, vodník potřebuje vodu! Vodník si ale nebyl jist, jestli je to pravda. Potom ale Janu pustil, protože se bál. Štěpán se pak zeptal vodníka, jak se dostat ven z močálu. Vodník nechtěl, aby se děti z lesa dostaly živé. Poradil jim cestu, ale špatnou!

8. KAPITOLA

Čert

Děti šly tak, jak jim vodník poradil, ale místo lesa, tam byl čert a peklo! Štěpánovi a Janě hned došlo, že je vodník napálil. Adam ale tvrdil, že šly špatně. Čert ale už na ně byl připravený, protože dostal vzkaz od vodníka, aby je odvedl do pekla. Čert Adama a Štěpána chytil, ale Jana se nedala! Nakonec ji honil sám Lucifer, ale potom společně se všemi čerty ji chytili. Čerti strašně zlobili. Jeden breptal: „HAŠ HAŠ, HAŠ!“ Druhý: „ŠEH, ŠEH, ŠEH!“ A nakonec Lucifer zařval: „DOST!! Nebo budete vytírat celé peklo!“ (Všichni čerti vědí, že peklo je nekonečné.)
„Ale já jsem na mýdlo alergický,“ říkali všichni čerti. „No a co?“ odbyl je Lucifer.

9. KAPITOLA

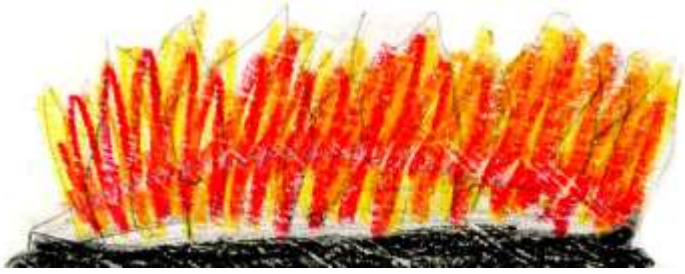

Peklo

Konečně v pekle trochu míň řvali! „Ale my je nemůžeme dát do kotle, udělali málo hříchů! Je to napsáno v pekelné knize!“ prohlásil Lucifer.

„Musí u nás pracovat!“ vykřikli všichni čerti.

A tak tam uklízeli, Jana myla podlahu,

Štěpán utíral prach a Adam čistil kotel.

10.

KAPITOLA

Anděl

Jednou do pekla přiletěl anděl, Lucifer mu něco říkal, potom odešel a anděl šel k Janě.

„Jano, odnesu vás zpátky na zem, Lucifer vás tu nechce!!“

Anděl vykouzlil kouzelné sáně a děti do nich posadil.

„Moc Vám děkujeme, pane anděle, vysvětlíme Vám, jak jsme se sem dostaly!“ A všechno mu řekly.

11.

KAPITOLA

Zpátky na zemi

Když děti všechno dopovídaly, tak anděl řekl, že už budou přistávat. (Sáně byly létající!) Anděl je ale odvezl někam, kde to děti neznaly. Anděl říkal, že je doveze k zámku a že je „Pán Tajemného hvozdu“ přivítá v míru. Děti tomu vůbec nerozuměly! Ale neptaly se.

12.

KAPITOLA

Pán Tajemného hvozdu

Anděl je vysadil z vozu a zmizel. Uviděly bránu, která se otevírala Děti tedy vešly. Hned, jak vešly, tak uviděly krásné město a naproti jim šel nějaký ozdobený pán, na hlavě korunu, na krku náhrdelník a krásný plášť.

„Dobrý den, jak se jmenujete, madam?“ ptal se ten pán.

„Já jsem Jana, tohle je Štěpán a Adam,“ koktala Jana.

„A, promiňte, já jsem Jáchym II. A smekl klobouk (korunu).

„Co to děláš?“ ohradil se Štěpán.

„Je slušně vychován, narozdíl od tebe!“ odbyla ho Jana.

„Aha,“ dodali Štěpán a Adam.

„Jste lidi?“ ptal se zase Jáchym.

„Proč se na to pořád ptáte?! Ano, jsme lidi!!“ odpověděl naštvaně Adam.

„No, to máte tak: Skoro všichni se lidí bojí a my lidi potřebujeme!“

„A proč?!?!“ ptaly se děti.

„To je tajemství, ale ukážu vám srdce lesu, to řekne tajemství!

13. KAPITOLA

Srdce hvozdu

Jáchym je odvedl do zvláštní místnosti a vešel tam s nimi do dveří. Tu zhaslo světlo, Jáchym chytil světlušku a dal si ji pod bradu a a začal mluvit temným hlasem:

14.

KAPITOLA

Tajemství hvozdu

„Před dávnými časy do lesa mohli i lidi, ale hádali se tady, koho bude tento les a tím ho zakleli!“

„A jak ho můžeme vysvobodit?“zeptaly se děti.

„To nikdo neví!“povzdychl Jáchym a rozsvítil. „Asi to nepůjde, protože černokněžník Anton chce hádky!“

„Pokusíme se mu domluvit, že tady hádky nebudou!!“vykřikly děti. „No dobrá, ale neručím za vás!“dodal Jáchym.

„Musíme se o to pokusit!“ vykřikly děti.

„Máte dobré srdce, ať vám pomáhá!!“ ukončil řeč Jáchym.

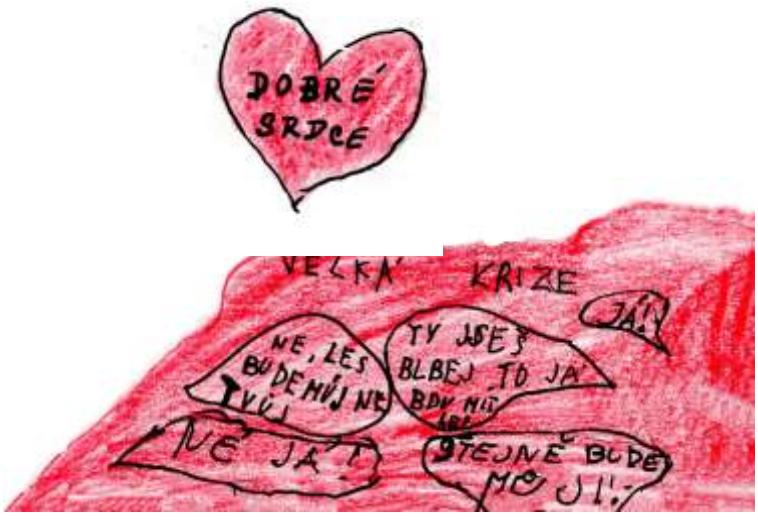

KAPITOLA

Černokněžník

Děti se už chtěly rozloučit, ale tu se Jáchym ptal: „Nechcete tu zůstat ještě pár dní?“ „Ani ne! (Hihi!)“ pochichtal se Adam vážným hlasem!

„Ale . . .ale . . .on umí čarovat! Začaruje vás!!“ namítal Jáchym.

„Půjdeme k němu v míru! Nebude na nás zlý!“ myslely si děti.

„No dobrá, ať vás ty vaše kamínky ochrání!“ rozloučil se Jáchym.

„Jaké kameny!?!?“ptaly se děti, ale to už Jáchym odcházel.

„To vy sami víte!“ zakřičel Jáchym, ale to už skoro nebyl slyšet.

Děti tedy šly rovnou za nosem. Šly šly a šly, až došly do lesa.

„Co kdybychom tady posvačily?“ loudil Adam. „jak víš, že jsem brala svačinu?“ ohradila se Jana. „Protože je vidět uzlík!“ odpověděl Štěpán. Jana tedy rozvázala uzlík a byly na něm dobroty: maliny, cukrlata, šťáva v lahvi a houska s marmeládou.

„MŇAM!“ vyhrkli Jana, Štěpán a Adam.

Děti se vrhly na jídlo.

„Já myslím, že ten černokněžník *Anton* je hloupý! Proč by chtěl hádky?“ ptal se Adam, ale Štěpán mu ani nestačil odpovědět... Stál před nimi černokněžník. A už mu odpovídal: „Protože by se poprali a byla by to moje zem!“

„A proč ji chcete mít?“ zeptala se Jana bázlivě.

„Cha, no, abych měl všechna kouzla!!“ zařval černokněžník.

„Vždyť kouzla jsou **blbý**, když nemáš kamarády!!“ odbyla ho Jana.

„Co si to...“ urazil se Anton a jeho poslední slova byla: „Nikdy nezachráníte les!“ A zmizel.

„To je hroznej, že jo, Jano!“ ptal se Štěpán, ale Jana tam nebyla!

„Janu Anton vzal s

sebou!“ zaplakal Adam.

„To je tvoje vina, ty jsi řekl, že je

hloupý!!“ naštval se Štěpán

16.

KAPITOLA

Jana unesena

Adam a Štěpán křičeli na celé

kolo, ale Janu nenašli!

Mysleli si, že ji Anton vzal,

protože byla odvážná!

17.

KAPITOLA

Zachraňování Jany

Kluci pořád křičeli na Janu, ale asi po minutě (když do sebe narazili), tak si všimli kamenů, které jim daly veverky, ale oni svítily! A v tu chvíli kluci vzlétli.

"Tak tak to Jáchym myslel s kameny!" dodal jen Adam.

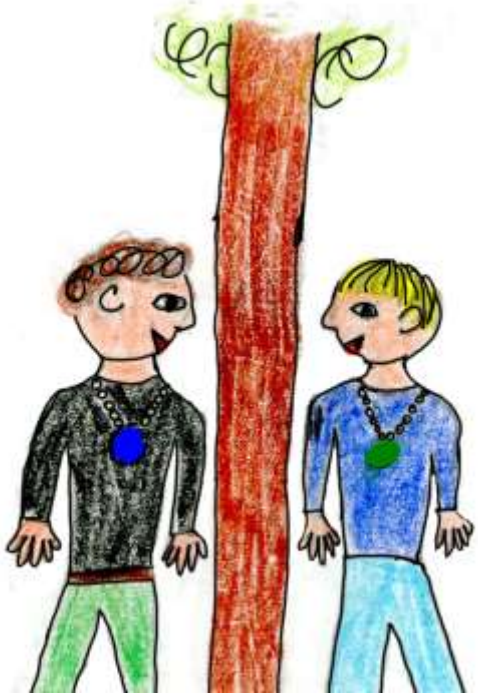

Štěpán má bystrý zrak, proto viděl hrad s vlajkou, na které bylo napsáno: ***Antonův hrad***. Kluci se strašně báli, vždyť s Janou se cítili dobře. Přistáli na terase hradu. A z nejvyšší věže se ozval černokněžníkův hlas, který řval: „Jano, ty tady zůstaneš, mám s tebou plány, hahaha!"

„A ne, nebudu tady!“ bránila se Jana.

Ale tu najednou BUM! Praštil Anton s dveřmi.

„Teď je naše příležitost Janu zachránit,“ volal radostně Štěpán.

Zase se zvedl velký vítr a donesl je ke věži.

Jana vykřikla: „Klu . . . !“

„Pšt! Nebo nás Anton chytí!“ napomenul ji Adam a Štěpán jen dodal: „Vidím ho dole! Mohl by si nás všimnout!“

„Kluci, to železo nejde přeřezat!“ řekla naštvaně Jana.

„Tvůj kámen, když je použijeme společně, tak ho přeřízneš!“ prohlásil radostně Štěpán. Jana vzala nožík, který vždy nosila u sebe a začala řezat mříž. Mříž se hned rozpadla a Jana vyletěla do vzduchu a vybuchla radostí: „Kluci, já jsem tak ráda, že vás zase vidím!!“ a obejmula je.

Děti se vznesly a přistály na tom místě, kde měly svačinu. Jana se Štěpou si sedli na pařez a pak se na sebe podívali a . . . najednou

„Fuj!“ „Ne!“ ozvalo se za nimi a hned se otočili. Uviděli zkamenělého černokněžníka a znechuceného Adama, který říkal: „Fuuuj! Vy jste si dali pusu! Fuj!“

„Adame, tak je můžeme zachránit!“ zvolala Jana. Jana zaslechla Jáchymův hlas, který říkal: „ANO!“

ANO!!
NE!!

KAPITOLA

Cesta domů

„JUCHŮŮŮ!! Zachránili jsme les!!“ zajásala Jana.

„Hmm,“ odpověděl Adam. „No to jo, ale . . . musíme se vrátit domů! Už se stmívá, abychom nepřišli pozdě domů!“ posmutněl Štěpán. „Chjo!Ale aspoň, že máme na památku ty kameny.“ dodal s malým úsměvem Adam.“No jo! Vždyť máme kameny!“ vykřikla Jana.

Hned, jak to dořekla, tak se vznesli do vzduchu a viděli Jáchymův zámek, peklo, vodníka a pak bludičky. Nakonec se ocitli u veverek,

kde byl portál! Veverky vypadaly, že mají radost, ale také se na někoho asi těšily a koukaly se pořád po nebi!Když jedna z veverek upřela pohled na děti, hned začala pískat na prsty. Hned po písknutí přicházela všechna lesní zvířátka, lišky držely nápis:

DĚKUJEME ZA ZÁCHRANU, DĚTI!!

Jáchym II.

Děti přistály a veverky hned: „Děkujeme! Zachránili jste nás od Antona! Každý z vás dostane jedno jeho kouzlo. Kdo jaké se dozvíte za branou!“

„Cože?!“ nerozuměly děti, ale to už je zvířátka tlačila do portálu.

„AHOJ!!“ ozvalo se jen.

KAPITOLA

Doma !!

„Jupí jsme tu!!“ radostně jásaly děti.

„Jé, ty máš na tom svým kameni oheň!“ divil se Adam.

„A ty tam máš strom!“ přidal se Štěpa.

„Štěpo! Ty tam máš led! A víš, co to znamená?“ loudila Jana.

Štěpán s Adamem se na sebe nechápavě podívali. „To jsou ty kouzla! Obrázek ukazuje, jaké je to kouzlo!“ vyhrkla ze sebe Jana.

„No jo!“ uvědomil si Štěpán.

„Tři, dva, jedna, TEĎ! Chci být k domovu předem a k lesu zadem!“ křičely děti, ale to už se zarazily a uslyšely známy maminčin hlas (maminky Adama): „Děti, co tady tak řvete?! A kde jste byly tak dlouho?!“

„Jupí, jsme doma! Ale s tím zpožděním: jsme chtěli jít na houby, tak jsme je pořád hledali...“ vymlouvala se Jana.

„Hm,“ prominula maminka a odešla.

„Tak další dobrodružství až někdy jindy! A teď honem spát!“ poroučela Jana

KONEC